

Yunanistan'da bu hafta sonunda seçim var ve sol bir parti olan Syriza'nın yaklaşık yüzde 30 oy alarak en büyük parti olması bekleniyor.

Yunanistan, Avrupa Birliği tarafından sıkı bir tasarruf politikası yapmaya zorlandı. Çok sayıda kişi işsiz kaldı, fiyatlar yükseldi, yoksulluk olağanüstü arttı. Genel grevler, değişik protestolar birbirini izledi.

Syriza, hükümeti kurması durumunda, AB'nin ve özellikle de Almanya'nın dikte ettiği sıkı tasarruf politikasını sürdürmeyeceğini, Yunanistan'ın borçlarının bir bölümünün silinmesine yöneleceğini açıkladı.

Devrimci hareket, beklenebileceği üzere, Syriza üzerine çok sayıda görüş üretmeye başladı...

Bu görüşler arasında farklılık bulunmasına rağmen, Syriza'nın reformist ve hatta solcu olmadığı üzerine görüş birliği bulunuyor denilebilir. Belirttiğim gibi farklı görüşler bulunmakla birlikte, devrimci hareketin bir bölümü Syriza'nın devrimden söz etmemesine ve hele de Avrupa Birliği yöneticileriyle görüşmeler yapmaya yöneleceğini açıklamasına fena halde bozuluyor.

Fazlasıyla rastlandığı gibi, komşuda gerçekleşiyor, bize de gevezeliğini yapmak düşünüyor...

"Arap devrimleri" konusunda bunun örneğini yaşamıştık. Ne olduysa, "devrim" diye sıçrayanların bir süre sonra sesi çıkmaz oldu. Büyük Ortadoğu Projesi de güncelliğini kaybetti, sözü edilmez oldu. Keza "Suriye emperyalist işgal altındadır" derken, ABD ile Suriye'nin arasında düzelme gerçekleşti ama neyse imdadımıza "emperyalistlerin oyuncağı" IŞİD yetişti! Kobani'nin düşmesine ramak kalmışken ABD bombardımanının ihmal edilemeyecek etkisiyle durum değişti. "Emperyalizmin oyunu" dendi, "emperyalizm çıkarını gözetiyor" dendi (ne kadar boş bir söz, sanki başka bir şeyi gözetecekti!), dahası Kobani'de ölüm-kalım savaşı veren bir halk, ABD'nin IŞİD'i bombalamasına sevindiği için kınandı...

Gezi, bu ülkede solun bulunduğunu gösterdi, ama bu solun örgütlü sol olmadığını da gösterdi.

Gezi kitleleri, bilinen örgütlere yönelik kayda değer bir eğilim göstermedi.

Bu durum, çok sayıda devrimciyi, yeni Gezi'yi beklemekten caydırmadı...

Bekle bekle gelmiyor ve iyisi mi biz Syriza üzerine konuşalım...

Syriza hakkında söylenenler, acı ama gerçektir, insana Demirel'in yıllar önce solcular hakkında söylediklerini hatırlatıyor: "bunlara beş kaz emanet et, akşama hepsini kaybederler" demişti Demirel...

Politika, mevcut koşullar çerçevesinde amaca yönelik olarak mümkün olanı yapmaktır...

Politika, talepler ileri sürmek ve bu amaçla bağırıp çağırmak değildir.

Bir şey istiyorsanız ama onu nasıl yapabileceğiniz konusunda az çok açık bir fikriniz de bulunmuyorsa, ne istediğiniz o kadar önemli değildir.

Syriza konusunda da benzeri bir durum görülüyor.

Yunanistan'ın devrime gebe olduğu söyleniyor. Syriza bu devrimi engellemekle bile suçlanıyor!

Normal, Küba'daki piyasanın etkisini artıran reformları da eleştirmişlerdi...

Sırtlarında yumurta küfesi bulunmuyor nasıl olsa...

Küba halkı Raul Castro yönetiminin yöneldiği reform politikası karşısında ağlamıyor, ama bizdeki bazı devrimciler Küba halkı yerine ağlıyorlar...

Yunanistan devrime gebe değildir...

Genel grevlerin ve direnişlerin yaygın olması, onları kendimizdeki ölçeğe göre değerlendirerek bu sonuca varılmasını haklı göstermez.

Yunanistan'da ve başka bazı Avrupa ülkelerinde genel grev yıllardan beri kullanılan bir haktır. Bazı arkadaşlar bu örneği alıp bize tercüme ediyorlar ve "bizde arka arkaya genel grevler olsa, devrim yakın demektir, demek orada da yakın" gibi yanlış bir sonuca varıyorlar. Türkiye, Yunanistan değil ve böyle bir karşılaştırma yapmak da yanlış sonuca yol açar.

Syriza'nın ülkenin borçlarının bir bölümünün silinmesi ve sıkı tasarruf politikasından vazgeçilmesi dışında, ilk adımlar olarak başka ne yapması bekleniyordu?

Pazarlık yapacaksınız ve kendinizi dayatacaksınız.

Ne büyük tesadüf, merkezi Frankfurt'ta bulunan Avrupa Merkez Bankası, Yunanistan'ın da aralarında bulunduğu ülkelerin devlet tahvillerini büyük oranda satın almaya karar verdi. Bu, o ülkeye uzun vadeli kredi vermek ya da sıkı tasarruf politikasından dönüş yapmak demektir.

Önce Syriza'yı tehdit ettiler, baktılar olmuyor, politika değiştirmeye yöneldiler.

Syriza ilk adım olarak başarı kazandı bile denilebilir, arkası ne oranda gelecek, göreceğiz.

Yunanistan küçük bir ekonomiye sahiptir. Avrupa Birliği'nden koparsa ayakta kalma şansı yok gibidir ve ona yardımcı olacak başka bir ülke de yoktur.

Bazı arkadaşlar SSCB'nin hala var olduğunu sanıyorlar ve ek olarak da Rusya Federasyonu'nun (RF) sosyalist olduğunu düşünüyorlar.

ABD emperyalist de RF başka bir şey sanki...

Yunanistan'ın bugünkü durumunda Syriza atılabilecek en ileri adımları savunuyor. Başarılı olur veya olamaz ama bu aşamada daha ilerisini savunması havada kalmaya mahkumdur.

Siz Yunanistan halkının AB'den çıkmaya can attığını mı sanıyorsunuz?

Tersi söz konusudur. Ve burada belirleyici olan da sadece ekonomi değildir. Antik Helen kültürü, Avrupa kültürünün temeli sayılır ve Yunanistan halkı da bu kıtadaki Avrupa Birliği gibi bir siyasi oluşuma bağlıdır, onun dışında kalmayı en başta kültürel olarak kaldıramaz.

Marksist Leninistlerin bunu anlaması zordur, biliyorum, ama anlamaya çalışmakta yarar vardır.

Syriza hakkında her çeşit ithamda bulunulurken dikkat çeken önemli bir nokta daha bulunuyor: Yunanistan'da Syriza'dan yapması istenilen ama yapmadığı talepleri savunan bir parti bulunuyor: Yunanistan Komünist Partisi (KKE).

Bu parti işçi sınıfı devriminden yana, kendisini marksist Leninist olarak görüyor, Avrupa Birliği'ne karşı ve Syriza'yı da bizdeki bazı devrimcilere çok benzeyen sözlerle eleştiriyor.

Yakın zamana kadar yüzde on kadar oy alan bu parti desteğinin yarısından fazlasını kaybetmiş durumda... Oy oranı ırkçı Altın Şafak'ın bile gerisine düştü...

Önemli değil, Syriza başarısız olacak ve işçi sınıfının haklı davası mutlaka kazanacaktır... Sınıfın öncü partisi KKE de bunu düşünüyor zaten...

Neden KKE'nin sözü pek az ediliyor, anlamak zor...

Bu parti sekte ve milliyetçi olarak biliniyor ama önemli değil... Sonuçta ML bir partidir, benzer suçlamalarda bulunuyor ama bu partinin önemli bir çıkış yapabileceğine kimse inanmıyor.

Herkese akıl dağıtmayı severiz ama bu akıllı kendimiz için kullanamayız.

Yıl 1997, Almanya'da ÖDP'nin ilk kitlesel toplantıları yapılıyor. Bir tanesinde konuşmacı partinin genel sekreteri olan Yıldım Kaya ve diyor ki: "Biz PDS'e nasıl birlik yapıldığını göstereceğiz!"

PDS, Demokratik Sosyalizm Partisi daha sonra adı Sol Parti olarak değişti, yüzde 5 oy alabiliyor ve zorlukla parlamentoya girebiliyordu. Syriza'nın AB içindeki en büyük destekçisi olan Sol Parti şimdi yüzde 10 civarında oy alıyor.

İnsan bir şey duyar ve ne söyleyeceğini bilemez, bu toplantıda da böyle bir durum olmuştu. Ne yapacağı, yüzde bir oy alıp alamayacağı bile belli olmayan bir parti; Almanya'da her taraftan sıkıştırılmasına rağmen yüzde beş destek almayı başaran bir partiyi eleştiriyor, onu birlik yapamamakla suçluyordu.

Birkaç yıl sonra PDS, SPD'den ayrılan bir grupta birleşti; ÖDP ise parçalandı ve geriye taban örgütlenmesi yaptığı iddia edenlerden başkası da kalmadı.

Hoş bir durum değil, sevinilecek bir durum da değil ama insanın takkeyi önüne koyup "biz ne yapıyoruz?" diye düşünmesi gerekmez mi?

O kadar biliyorsan önce kendin yap!

İşçi ölümlerinin günlük olay haline geldiği, yolsuzluğun, keyfiliğin iyice arttığı bir ülkede solun tamamı –HDP olmazsa- yüzde bir oy bile alamaz, ama yüzde 30'u bulana da akıl verir, onu devrimci olmamakla suçlar.

Herkesin ne yapması gerektiğini biliyoruz, sadece biz ne yapacağımızı bilmiyoruz.

Durum ortada, itiraz edene bu durumu göstermek yeterlidir.

Biliyorsan yap, bilmiyorsan iyi bak da öğrenmeye çalış...

İkisini de yapamıyorsan, insan ne diyebilir ki!!!